

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 07/1702, 06/59873, 07/1700 en
06/59871 van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, van 15 maart 2007 in de gedingen tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 december 2006 heeft de Minister van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 maart 2007, verzonden op 19 maart 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, (hierna: de voorzieningenrechter) voor zover thans van belang, het tegen voormeld besluit door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in grief 1 is aangevoerd kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 2 klaagt appellante, zakelijk weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de door haar in beroep overgelegde stukken inzake de algemene veiligheidssituatie in Oezbekistan, nu het algemene informatie betreft, geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht zijn. Appellante betoogt dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat niet op voorhand is uitgesloten dat die stukken aan het eerdere besluit kunnen afdoen, nu daaruit blijkt dat uitzetting van appelante een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zal opleveren.

2.2.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 20 april 2007 in zaak no. 200700590/1; www.raadvanstate.nl; JV 2007/263) vloeit voort dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn

aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland; JV 1998/45) voordoen.

2.2.2. Bij besluit van 8 augustus 2002 is een eerdere aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 10 februari 2004 is het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Het besluit is met de uitspraak van de Afdeling van 22 april 2004 in rechte onaantastbaar geworden. Op 22 november 2006 heeft appellante de bij besluit van 28 december 2006 afgewezen aanvraag ingediend.

2.2.3. Ter onderbouwing van haar betoog dat de algemene mensenrechtensituatie in Oezbekistan sinds het besluit van 8 augustus 2002 zodanig is verslechterd dat zij bij terugkeer een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal ondergaan heeft appellante in beroep vijftien documenten overgelegd. De bij het aanvullend beroepschrift van 1 februari 2007 als producties 3 tot en met 16 overgelegde documenten dateren van voor het besluit van 28 december 2006, zodat deze reeds in de bestuurlijke fase hadden kunnen en derhalve moeten worden overgelegd en de voorzieningenrechter met juistheid heeft overwogen dat het geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden betreft. Vervolgens rijst de vraag of de voorzieningenrechter zich ten aanzien van de bij het aanvullend beroepschrift als productie 17 overgelegde Human Rights Watch Country Summary betreffende Oezbekistan, dat dateert van januari 2007, derhalve van na het besluit van 28 december 2006, evenzeer terecht op dat standpunt heeft gesteld.

2.2.4. Anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, biedt de enkele omstandigheid dat de Human Rights Watch Country Summary betrekking heeft op de algemene situatie in Oezbekistan geen grond voor het oordeel dat reeds daarom op voorhand is uitgesloten dat hetgeen daarin is vermeld, kan afdoen aan het besluit van 8 augustus 2002 en de overwegingen waarop dat berust, voor zover appellante daarin een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is geweigerd. Omdat iedere asielaanvraag wordt beoordeeld in het licht van hetgeen over de algehele situatie en in het bijzonder de mensenrechtensituatie in het land van herkomst bekend is, kan niet zonder meer worden uitgesloten dat dit stuk, hoewel het geen concrete informatie met betrekking tot appellante persoonlijk bevat, met het oog op deze verleningsgrond een novum kan zijn. Of daarvan sprake is, moet door de rechter worden beantwoord aan de hand van hetgeen door appellante aan haar herhaalde aanvraag ten grondslag is gelegd en hetgeen op basis van de eerdere procedure als in rechte vaststaand moet worden aangenomen. De grief slaagt.

2.3. Gelet op het voorgaande heeft de derde grief geen bespreking.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.5. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 15 maart 2007 in zaak no. AWB 07/1700;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door appellante in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. C.H.M. van Altena en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

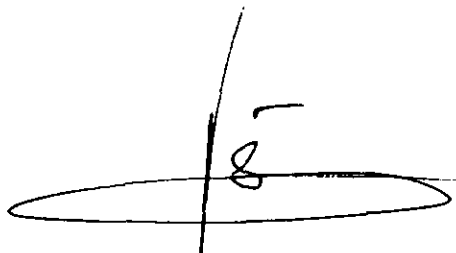
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 oktober 2007

284-502.

Verzonden: 5 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 07 / 1702 en 06 / 59873 (voorlopige voorzieningen)
AWB 07 / 1700 en 06 / 59871 (beroepen)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 15 maart 2007

in de zaak van:

geboren op , van Oezbeekse nationaliteit,
verzoekster,
gemachtigde: mr. P.J.P. Dietz de Loos, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen:

staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister van Justitie, voorheen de minister
voor Vreemdelingenzaken en Integratie,

verweerder,

gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoekster heeft bij brief van 4 oktober 2006 aangegeven dat zij asiel wenst aan te vragen. Bij besluit van 22 november 2006 heeft verweerder dit verzoek, dat is aangemerkt als een onvolledige aanvraag, buiten behandeling gesteld. Hiertegen heeft verzoekster op 6 december 2006 beroep ingesteld (Awb 06/59871). Verzoekster heeft op diezelfde datum gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoekt verweerder te verbieden haar uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist (Awb 06/59873).
- 1.2 Verzoekster heeft op 22 november 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft deze aanvraag bij besluit van 28 december 2006 afgewezen. Dit besluit strekt tevens tot het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken'. Verzoekster heeft tegen het besluit op 9 januari 2007 beroep ingesteld (Awb 07/1700). Verzoekster heeft op diezelfde datum gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoekt verweerder te verbieden haar uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist (Awb 07/1702).

zaaknummer: AWB 07 / 1702 en 06 / 59873 (voorlopige voorzieningen)
AWB 07 / 1700 en 06 / 59871 (beroepen)

2

1.3 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 1 maart 2007. Verzoekster is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2 Ingevolge artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

2.4 Ingevolge artikel 29 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een verblijfsvergunning asielen worden verleend aan de vreemdeling:

a. die een verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;

c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar, of

e. die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nageereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend;

f. die als partner of als meerderjarig kind zodanig afhankelijk is van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, dat hij om die reden behoort tot het gezin van deze vreemdeling, die dezelfde nationaliteit heeft als deze vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nageereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

2.5 Verzoekster heeft de onderhavige aanvraag ingediend omdat zij vreest bij terugkeer naar Oezbekistan gearresteerd en gemarteld te zullen worden. Zij heeft dit gehoord van Oezbeken die zij ontmoette in de buurt van de vertegenwoordiging van Oezbekistan te Brussel, alwaar zij zich wilde melden ter verkrijging van

zaaknummer: AWB 07 / 1702 en 06 / 59873 (voorlopige voorzieningen)
AWB 07 / 1700 en 06 / 59871 (beroepen)

3

reisdocumenten. Verzoekster heeft voorts gewezen op haar moslim achtergrond en haar huwelijk met een christelijke man.

- 2.6 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen onder verwijzing naar het besluit tot afwijzing van haar eerdere asielaanvraag. Volgens verweerder is niet gebleken van nieuwe feiten of omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb. Verweerder heeft ambtshalve geweigerd om verzoekster een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken'. Verzoekster heeft niet aangetoond dat zij de Oezbeekse nationaliteit heeft verloren en dat zij zich heeft gewend tot de vertegenwoordiging van Oezbekistan ter bewerkstelling van haar vertrek.
- 2.7 Verzoekster heeft hiertegen het volgende aangevoerd. Er is wel degelijk sprake van nieuwe feiten en omstandigheden op grond waarvan zij in aanmerking zou moeten komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, c en d, Vw. Verzoekster wijst erop dat er geen recente ambtsberichten over Oezbekistan zijn. Zij heeft verwezen naar recente rapporten over Oezbekistan. Onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 11 januari 2007 (het -arrest) beroept zij zich op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Dit beroep dient ex-nunc getoetst te worden. Ook beroept zij zich op artikel 8 EVRM. Verder heeft verzoekster aangevoerd dat zij het staatsburgerschap van Oezbekistan heeft verloren omdat zij in het buitenland verblijft en zich nimmer heeft laten registreren bij de Oezbeekse vertegenwoordiging. Tot slot heeft zij zich beroepen op de zogeheten generaal pardon-regeling. Voor wat betreft het bestreden besluit van 22 november 2006 heeft verzoekster verwezen naar voornoemde gronden.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Met betrekking tot het verzoek om een voorlopige voorziening en het beroep van 9 januari 2007 (Awb 0/1702 respectievelijk 07/1700)

- 2.8 Indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, is de aanvrager ingevolge artikel 4:6, eerste lid, Awb gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan ingevolge artikel 4:6, tweede lid, Awb zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.
- 2.9 De voorzieningenrechter beoordeelt ambtshalve of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden worden aangevoerd en bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden worden overgelegd. Dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden rechtvaardigen echter geen nieuwe rechterlijke beoordeling, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit.

zaaknummer: AWB 07 / 1702 en 06 / 59873 (voorlopige voorzieningen)
AWB 07 / 1700 en 06 / 59871 (beroepen)

4

2.10 De voorzieningenrechter betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Verzoekster heeft eerder, te weten op 9 juni 2001, een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 8 augustus 2002 afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 10 februari 2004 (Awb 02/68346 en 02/68351) van deze rechtbank, zitting houdende te Zutphen, ongegrond verklaard. Verzoekster heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld. De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft dit hoger beroep bij uitspraak van 22 april 2004 (200402034/1) ongegrond verklaard.

2.11 Verzoekster heeft ter onderbouwing van de onderhavige aanvraag verwezen naar de volgende stukken.

- Country Reports on Human Rights Practises 2005.
- International Helsinki Federation for Human Rights Report 2006.
- Country Summary Uzbekistan, Human Right Watch, januari 2006.
- Policy Briefing International Crisis Group, 16 februari 2006.
- UNHCR regrets order to leave Uzbekistan, 20 maart 2006.
- Uzbekistan, Andijan – Impunity must not prevail, 16 mei 2006.
- Amnesty International Uzbekistan, 23 mei 2006.
- World Refugee Survey, US Comity for Refugees and Immigrants, 14 juni 2006.
- Human Rights Watch, Uzbekistan: Trial of Imam Highlights Refoulement Concerns, Treatment in Custody, 29 juli 2006.
- International Religious Freedom Report 2006, US Department of State, 15 september 2006.
- China/Uzbekistan, further information on Fear or Torture or Ill treatment, 8 augustus 2006.
- Human Rights Watch, Myths and Reality, oktober 2006.
- Human Rights Watch Uzbekistan: Journalist imprisoned in widening Crackdown, 6 oktober 2006.
- International Helsinki Federation for Human Rights, Human Rights Defenders at risk in Belarus, Russia and Uzbekistan, Helsinki, 7-8 december 2006.
- Human Rights Watch Country summary, januari 2007.

2.12 De voorzieningenrechter zal beoordelen of het door verzoekster aangevoerde als nieuw feit of nieuwe omstandigheid in de zin van artikel 4:6 Awb kan worden aangemerkt. Hetgeen verzoekster van andere Oezbeken heeft gehoord toen zij zich

zaaknummer: AWB 07 / 1702 en 06 / 59873 (voorlopige voorzieningen)
AWB 07 / 1700 en 06 / 59871 (beroepen)

5

wilde melden bij de vertegenwoordiging van Oezbekistan in Brussel en voorts hetgeen vermeld staat in de rapporten die zij heeft overgelegd, kunnen naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet afdoen aan het eerdere besluit van 8 augustus 2002. Redengevend hier toe is dat het aangevoerde betrekking heeft op de algemene situatie in Oezbekistan. Door verzoekster zijn geen feiten of omstandigheden aangevoerd die dateren van na het eerdere besluit en die betrekking hebben op haar individuele situatie. Van feiten of omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb is derhalve niet gebleken. Van een reëel risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM is daarom geen sprake. Het arrest maakt dat niet anders. In die zaak was het toetsingskader van artikel 4:6 Awb niet aan de orde. Uit dit arrest valt niet af te leiden dat artikel 4:6 Awb op zijn gezet dient te worden indien een beroep wordt gedaan op artikel 3 EVRM. De voorzieningenrechter wijst er bovendien op dat voornoemd arrest nog geen kracht van gewijsde heeft verkregen omdat bij het EHRM intern appel is ingesteld tegen dit arrest. Van klemmende redenen van humanitaire aard is evenmin sprake nu, zoals hiervoor overwogen, geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb.

- 2.13 Verzoekster heeft voorts een beroep gedaan op de d-grond van artikel 29, eerste lid, Vw. Dit is niet in de zienswijze maar eerst in de beroepsfase naar voren gebracht. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoekster dit beroep op de d-grond eerder had moeten doen. Nu de rapporten waar verzoekster in dit verband naar heeft verwezen, te weten de in overweging 2.11 vermelde lijst met rapporten, vrijwel alle dateren van vóór de herhaalde aanvraag, acht de voorzieningenrechter het in strijd met de goede procesorde om het beroep op de d-grond thans te beoordelen.
- 2.14 De twee rapporten die dateren van na de onderhavige aanvraag, te weten de twee laatst vermelde rapporten op de lijst als hiervoor in 2.11 vermeld, kunnen naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet op voorhand afdoen aan het eerdere besluit. In voornoemd besluit heeft verweerder aangegeven dat er geen aanleiding bestaat een categoriaal beschermingsbeleid als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw te voeren. Door verwijzing naar de twee hiervoor bedoelde rapporten heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat verweerder thans in redelijkheid niet kan afzien van het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid. Ter zake van het al dan niet voeren van een categoriaal beschermingsbeleid komt verweerder ruime beoordelingsvrijheid toe. De aanwending daarvan kan toetsing in rechte slechts dan niet doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat de minister niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat die situatie zich in het onderhavige geschil niet voordoet. Dat de mensenrechtensituatie zorgelijk is, hetgeen onder andere blijkt uit de gebeurtenissen in mei 2005 in en de daarop volgende arrestaties, is niet voldoende voor de conclusie dat sprake is van een zodanige situatie dat verweerder gehouden is een categoriaal beschermingsbeleid inzake Oezbekistan te voeren.
- 2.15 Met betrekking tot het beroep op artikel 8 EVRM overweegt de voorzieningenrechter dat binnen het asielrecht het recht op familie- en gezinsleven is ingebod in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, Vw. Reeds omdat verzoeksters echtgenoot en dochter niet in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, hetgeen niet in geschil is, komt verzoekster niet voor een verblijfsvergunning op deze grond in aanmerking.

zaaknummer: AWB 07 / 1702 en 06 / 59873 (voorlopige voorzieningen)
AWB 07 / 1700 en 06 / 59871 (beroepen)

6

2.16 Voor zover het beroep zich richt tegen de ambtshalve weigering verzoekster een verblijfsvergunning regulier te verlenen, wordt het volgende overwogen. In B14/3.2 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is het volgende neergelegd.

Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van het hier beschreven bijzondere beleid, dient de vreemdeling zich te wenden tot de vertegenwoordiging van zijn land van herkomst en eventuele landen van eerder verblijf. De vreemdeling komt in aanmerking voor verblijf als cumulatief aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

1. de vreemdeling heeft zelfstandig geprobeerd zijn vertrek te realiseren. Hij heeft zich aantoonbaar gewend tot de vertegenwoordiging van het land of de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, dan wel tot het land of de landen waar hij als staatloze vreemdeling eerder zijn gewone verblijfplaats had, en/of tot andere landen waarvan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar de toegang zal worden verleend; en
2. hij heeft zich gewend tot de IOM voor facilitering van zijn vertrek en deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van de vreemdeling te realiseren vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te kunnen beschikken over reisdocumenten; en
3. hij heeft verzocht om bemiddeling van de DT&V bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waar hij naar toe kan gaan, welke bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft gehad; en
4. er is sprake van een samenhangend geheel van feiten en omstandigheden op grond waarvan kan worden vastgesteld dat betrokkene buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten. Het dient daarbij te gaan om objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden die zien op de persoon van betrokkene en die in de eerste plaats zijn onderbouwd met bescheiden; en
5. hij verblijft zonder verblijfsuitlet in Nederland, en voldoet niet aan andere voorwaarden voor een verblijfsvergunning.'

2.17 Verzoekster heeft onder verwijzing naar paragraaf 13.1.3 van het ambtsbericht van 30 juli 1999 gesteld dat zij het staatsburgerschap van Oezbekistan heeft verloren aangezien zij meer dan vijf jaar in het buitenland verblijft en zich niet heeft laten registreren bij de Oezbeekse vertegenwoordiging. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is niet aangetoond dat verzoekster aan de voorwaarden zoals vermeld in de Vc, voldoet. Verzoekster heeft ter zitting verklaard dat zij geen documenten heeft waaruit blijkt dat zij actie heeft ondernomen om aan de in de Vc neergelegde voorwaarden te voldoen. Wat betreft haar verwijzing naar het ambtsbericht overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Voor zover verzoekster het staatsburgerschap heeft verloren op grond van hetgeen vermeld is in voornoemde paragraaf van het ambtsbericht, geldt dat niet uitgesloten is dat zij het staatsburgerschap kan herkrijgen. Verzoekster heeft daartoe echter geen kenbare pogingen ondernomen. Verweerder heeft derhalve terecht geweigerd verzoekster een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken' te verlenen.

2.18 Wat betreft het beroep op de generaal pardon-regeling, zoals bedoeld in het Coalitieakkoord van 7 februari 2007 (TK 2006-2007, 30891, nr. 4), overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Op voorhand kan niet geconcludeerd worden dat verzoekster in aanmerking komt voor toelating op grond van vorenbedoelde regeling.

zaaknummer: AWB 07 / 1702 en 06 / 59873 (voorlopige voorzieningen)
AWB 07 / 1700 en 06 / 59871 (beroepen)

7

In het Coalitieakkoord is als criterium onder meer vermeld dat een eerste asielaanvraag is ingediend voor 1 april 2001. In casu is dit niet het geval.

- 2.19 De voorzieningenrechter zal gezien het voorgaande het beroep ongegrond verklaren.
- 2.20 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

Met betrekking tot het verzoek om een voorlopige voorziening en het beroep van 6 december 2006 (Awb 06/59871 respectievelijk 06/59871)

- 2.21 Verweerder heeft het verzoek van 4 oktober 2006 buiten behandeling gesteld omdat er sprake was van een onvolledige aanvraag daar de aanvraag niet in persoon was ingediend.
- 2.22 Uit de stukken in het dossier blijkt dat verzoekster bij brief van 16 oktober 2006 in de gelegenheid is gesteld de aanvraag, conform hetgeen is neergelegd in het beleid, in persoon in te dienen bij het Aanmeldcentrum Ter Apel. Daarbij is aangegeven dat verzoekster telefonisch kenbaar dient te maken dat zij een volgende asielaanvraag wil indienen, waarna zij zo spoedig mogelijk schriftelijk op de hoogte gesteld zal worden van de afspraak. Verzoekster is tot 30 oktober 2006 in de gelegenheid gesteld het gebrek te herstellen.
- 2.23 Verzoekster heeft binnen de gestelde termijn geen afspraak gemaakt. Aangezien dit niet in geschil is, oordeelt de voorzieningenrechter dat verweerder de aanvraag terecht buiten behandeling heeft gesteld.
- 2.24 De voorzieningenrechter zal het beroep gezien het voorgaande ongegrond verklaren.
- 2.25 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.26 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummer: AWB 07 / 1702 en 06 / 59873 (voorlopige voorzieningen)
AWB 07 / 1700 en 06 / 59871 (beroepen)

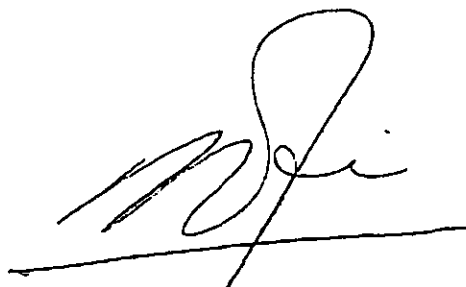
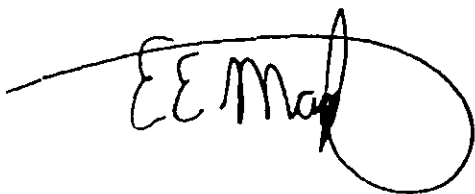
8

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart de beroepen ongegrond;
- 3.2 wijst de verzoeken om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.P. van der Lelie, voorzieningenrechter, en op 15 maart 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. E.E. Manhoef, griffier.

Afschrift verzonden op:

19 MAART 2007

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep verdelingszaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor aansluitend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Ten onrechte heeft de rechtbank niet onderzocht of er geen bijzondere omstandigheden waren om art 4:6 Awb. niet tegen te werpen. De rechtbank heeft daarmee onvoldoende onderzoek gedaan en voorts is de uitspraak daarmee onvoldoende gemotiveerd

Toelichting

Eerste procedure

Allereerst moet worden vastgesteld dat er niet wordt getwijfeld aan de nationaliteit en identiteit van appellante. In de eerste procedure is vastgesteld dat Cliënte een moslima is die bekeerd is tot de Evangelische kerk van Ulf Ekman. Deze kerk is niet geregistreerd in Oezbekistan. Appellante, haar man en dochter en zoon zijn bekeerd tot deze kerk. In het verleden hebben alle leden van het gezin geleden onder discriminatie, mishandelingen en uitstoting uit de maatschappij van Oezbekistan. Ook dochter ... is daarbij lichamelijk mishandeld. Appellante is tenslotte gearresteerd en bedreigd met de dood. Een ander lid is gearresteerd door de overheid en verdwenen waarna zijn vrouw en kinderen Oezbekistan hebben verlaten. Nog een ander lid van de kerk kreeg een afgeslachte ramskop voor zijn deur en verdween na drie dagen. Hij is buiten der stad dood aangetroffen. Appellante kreeg zelf een ramskop voor haar deur. Naar aanleiding daarvan heeft appellante besloten te vertrekken uit haar huis. Enige tijd heeft zij bij verschillende families in Oezbekistan gezeten waarna zij uiteindelijk het land heeft verlaten

In de eerste procedure heeft verweerder gesteld dat de ondergane behandeling niet een 'minimum level of severity' heeft bereikt zodat niet gesproken kon worden van een behandeling als bedoeld in art 3 EVRM. Dit oordeel is uiteindelijk in stand gebleven.

Tweede procedure

In de tweede procedure heeft appellante onbetwist aangegeven in het rapport nieuwe feiten en omstandigheden 8 december 2006 op blz. 4 dat twee gezinnen die in een Europees land asiel hadden aangevraagd bij terugkeer gevangen zijn gezet. Appellante is langer dan 5 jaar vertrokken uit Oezbekistan en wordt daarom geacht haar Oezbeekse nationaliteit te zijn verloren. Daarnaast herhaalt appellante haar stellingen dat zij vanwege haar bekering tot het Christendom te vrezen heeft voor een behandeling als bedoeld in art 3 EVRM.

Ter onderbouwing van haar aanvraag heeft appellante een groot aantal stukken overgelegd. Deze worden opgesomd in punt 2.11 van de bestreden uitspraak.

In het deel ambtsbericht van 20 januari 2003, welke dus is van na het besluit van 8 augustus 2002, wordt onder punt 3.4 gesteld dat christelijke kerken worden getolereerd zolang ze etnische Oezbeken niet proberen te bekeren. Daarnaast worden sommige religieuze gemeenschappen zoals Jehova's getuigen en Baptisten niet in staat gesteld zich te laten registreren.

In het rapport van HRW van oktober 2004 wordt op blz. 6 melding gemaakt van 5 Oezbeekse asielzoekers die uit Kirgizië zijn verdwenen en zijn gekidnapt door Oezbekistan. Op blz. 7 wordt gesteld dat HRW weinig vertrouwen heeft dat de Oezbeekse overheid terugkerende asielzoekers niet zal vervolgen. In het HRW staat letterlijk: "Details about

the whereabouts and faith of those returned to Uzbekistan are scarce but there is every reason to be concerned about their safety and well-being".

Op blz. 8 wordt gesteld dat de *"The Uzbek government has a long standing and well documented record of widespread human rights abuse, of the may 2005 massacre and its aftermath were acute examples.*

In het Uzbekistan International Religious Freedom Report 2006 van de US Department of State 2006 wordt aangegeven: *Decline in the status of religions during the period covered by this report".* Op blz. 9 wordt aangegeven dat *"There were also reports that authorities tortured and beat Evangelical Christians or failed to punish community members who did so.*

Op blz. 12 wordt aangegeven: *Society generally tolerated Christians, provided they did not actively proselytize and were not converted to ethnic Uzbeks, who suffer discrimination"*

Toetsingskader 3 en 13 EVRM

Inmiddels is het arrest gekomen waarbij nu duidelijk is aangegeven door het EHRM op welke wijze algemene informatie dient te worden gebruikt bij de beoordeling van een individueel vluchtverhaal. Hierbij heeft het EHRM duidelijk een vergelijking getroffen met het standaardarrest

In de zaak konden de Engelse overheid op grond van de algemene situatie niet voorhand weten dat er een schending van art. 3 EVRM zou dreigen. Zie par 110. van de uitspraak:

110. Nevertheless, the UNHCR voluntary repatriation programme which had begun to operate at the end of December 1987 provides a strong indication that by February 1988 the situation had improved sufficiently to enable large numbers of Tamils to be repatriated to Sri Lanka notwithstanding the continued existence of civil disturbance. It also appears that many others returned by their own means (see paragraph 76 above). Omdat de algemene situatie van de Tamils was verbeterd verlangde het hof "further distinguishing features" op grond waarvan de Engelse overheid had kunnen weten of er schending dreigde.

In de zaak : lag de zaak anders. hoorde bij de Asraf-minderheid in Somalië. Het EHRM stelde vast dat schendingen van art. 3 EVRM jegens de Asraf-minderheid goed waren gedocumenteerd. Nu familie en andere leden reeds waren behandeld als bedoeld in art 3 EVRM en uit de algemene landendocumentatie bleek dat de situatie voor de Asraf onverminderd slecht was hoefde niet "further distinguishing features" te stellen. Zie par. 270 van de uitspraak.

Deze zaak

Indien men de zaak toepast op deze kwestie moet worden geconstateerd dat bij uitzetting van appellante een schending van art 3 EVRM dreigt. In de eerste zaak is reeds vast komen te staan dat geloofsgenoten een behandeling als bedoeld in art 3 EVRM hebben ondergaan. Een geloofsgenoot is na arrestatie verdwenen, een is vermoord.

Uit het ambtsbericht, welke in elk geval wel tijdig is overlegd, blijkt dat evangelische groepen niet worden geregistreerd en voorts ook dat deze niet worden getolereerd als

ADVOCATENKANTOOR — *Oudegracht* —

zij moslims proberen te bekeren. Appellante zelf een ex-moslima, behoorde tot een zodanige kerk en heeft getracht moslims te bekeren.

Uit het rapport van de US Department of State blijkt dat dat evangelicalen door de overheid worden mishandeld en dat de overheid weigert bescherming te verlenen als Evangelicalen worden mishandeld door andere burgers. Ook appellante heeft dit mee-gemaakt.

Met betrekking tot terugkerende asielzoekers spreekt HRW van grote zorg over hun veiligheid en welzijn. Dit gezien het feit dat in Oezbeksitan op grote schaal mensen-rechtschendingen voorkomen.

Ook appellante heeft gehoord dat twee teruggekeerde gezinnen zijn gearresteerd.

Tot slot.

Gezien het voorgaande kan niet worden volgehouden dat namens appellante slechts algemene informatie is overgelegd die niet zou kunnen afdoen aan het eerdere besluit van 8 augustus 2002. De informatie die is overgelegd geeft juist aan dat zeer aannemelijk is dat, gezien de verslechterende mensenrechtensituatie voor evangelicalen in Oezbekistan, uitzetting een behandeling als bedoeld in art 3 EVRM zal opleveren. Juist omdat in aanvraag en beroep gespecificeerd is gewezen op de voor appellante relevante passages had de rechtbank daar niet aan mogen voorbijgaan.

In elk geval had de rechtbank moeten onderzoeken of de informatie die overgelegd is bijzondere omstandigheden opleveren om in dit geval art. 4:6 Awb. niet tegen te werpen. Dit is niet gebeurd.

Tot slot dient, nu aannemelijk is gemaakt dat bij uitzetting een behandeling als bedoeld in art 3 EVRM dreigt of in elke geval een redelijk claim door appellante is gelegd art. 4:6 Awb niet te worden toegepast indien dit in strijd komt met art. 3 jo. 13 EVRM.

Op grond van art. 13 EVRM was verweerder maar ook de rechtbank de rechtbank gehouden de claim volledig en ex-nunc te beoordelen en te bezien of de gestelde feiten in eerste en tweede procedure thans wel aanleiding geven om gezien de verslechterende mensenrechtensituatie voor evangelicalen in Oezbekistan, uitzetting een behandeling als bedoeld in art 3 EVRM zal opleveren

Appellante stelt zich, gezien het bovenstaande, op het standpunt dat uitzetting strijd zal opleveren met art 3 EVRM.

CONCLUSIE

Namens appellante wordt dan ook verzocht het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen, het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen. Voorts wordt verzocht verweerder opdracht te geven een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure bij de rechtbank alsook in hoger beroep

Hoogachtend,

J. J. Wédemeijer